

Kötüye Hayranlık Manevi Bir Yıkımdır

Kuran ahlakını bilmeyen veya bu ahlakı gereği gibi yaşamayan insanlara bakıldığında, dikkat çekici bir ortak özellik göze çarpar: Kötüye özenme ve hayran olma. Bu insanların çoğu, özendikleri şeylerin ne anlama geldiğini ve nasıl bir netice doğuracağını dahi düşünmeden, çoğu zaman toplumun genel eğilimlerine göre tavırlarını belirlerler. Neyin güzel, iyi, doğru veya yanlış olduğuna vicdanlarına göre değil, toplumun büyük çoğunluğunun düşünce yapısına göre karar verirler. Bu durum da çoğu zaman onların farkında bile olmadan, bir süre sonra kötülüğü kabullenmelerine ve onu olağan görmelerine sebep olur.

Elbette toplumun genelinin her zaman kötülüğü esas aldığına dair bir genelleme asla yapılamaz. Her toplum içinde iyilik de kötülük de olabilir. Ancak önemli olan, kişinin benimsediği değer ve ölçünün ne olduğu, kendisine neye göre bir sınır belirlediğidir. Kuran'a göre yaşayan bir insanın ölçüsü her zaman Allah'ın rızasıdır. Yani kişi, sergilediği bir tavırla, söylediği bir sözle veya aldığı bir kararla Allah'ın sevgisini kazanıp kazanamayacağını düşünerek hareket eder.

İnsanların bir kısmı ise bir tavır ve üslubu benimserken menfaatlerinin nasıl etkileneceğini temel kriter olarak belirlerler. Mesela çalıştığı şirkette yükselmesine sebep olacaksa bir iş arkadaşını karalamaktan hiç çekinmezler. Kazanacağı makam, oturacağı koltuk, kendisine tahsis edilecek imkanlar hatta odasının büyüklüğü o kişi için bir arkadaşını kötü duruma düşürmekten daha önemlidir. Ya da maaşına zam yapılması ihtimali varsa o güne kadar hiç tasvip etmediği bir şeyi büyük bir şevkle savunmaya başlar. Savunduğu fikrin doğru olup olmaması onu hiç ilgilendirmez. Temel güdü menfaat olduğu için de ölçüleri; kendilerine menfaat sağlayacağını umdukları güç sahiplerinin ne düşündüğü ve ne dediği olur.

Bu kişiler güç ve kuvvetin tek sahibinin Allah olduğunu unuttuklarından; varlıklı, zengin ve muktedir olanların sınır tanımaz bir güce sahip olduğunu zannederler. Bu insanların da kendileri gibi yemek yiyen, uyuyan, hastalanan ve birçok fiziki acizliği bulunan birer varlık olduklarını unuturlar. İyi, dürüst, samimi ve doğrudan yana olanların ise güç sahibi olabileceğine ihtimal dahi vermezler. Birçok toplumda iyilik güya enayilik, dürüstlük güya ahmaklık, sevgi ise güya hayalperestlik olarak algılanır. İyi, dürüst ve sevgiden yana olanları zayıf gördüklerinden eninde sonunda mutlaka ezileceklerine inanır, bu sebeple de onların yanında yer almaktan, hatta onları tanıyormuş gibi görünmekten dahi imtina ederler.

Allah Kuran'da, Peygamberimiz (sav) döneminde de bu ahlak bozukluğunu gösterenleri ibret olması için örnek vermiştir. Bu kişiler müminleri zayıf ve güçsüz sanmış, güç ve kuvvet sahibi olduklarına inandıkları için müşrikleri dost edinmeyi seçmişlerdir:

Kovulmuş şeytandan Allah'a sığınırız

Müminleri bırakıp da kafirleri dost (ve sırdaş) edinenler, onların yanında izzet (güç, şeref ve üstünlük) mü arıyorlar? Şüphesiz ki izzet ve gücün tamamı Allah'a aittir." (Nisa Suresi, 139)

Ayette de bildirildiği üzere bu kişilerin Peygamberimiz (sav)'i ve sahabeyi değil de müşrikleri dost edinmelerinin sebebi; gücün, kuvvetin ve üstünlüğün onların yanında olduğunu sanmalarındır. Peygamberimiz (sav)'i kendilerince zayıf görmüşler, müşriklerin ve küfrün maddi imkanlarının çok geniş, dolayısıyla güçlerinin çok sağlam olduğunu sanmışlardır. Her şeyin yaratıcısı olan, müşriklerin sahipmiş gibi görüldüğü imkanları onlara veren, gücü ve kudreti sınırsız, sonsuz ve tek büyük olan Allah'ı unutmuşlardır. Hatta yalnızca müşriklerle değil, amansız bir güç olduğuna ve üstün geleceğine inandıkları o devrin dünya derin devleti olan Bizans'la da iş birliği yapmışlardır. Yüce Allah, bu ahlaksızlığı yapanlara izzet, şeref ve gücün Kendisine ait olduğunu, Peygamberimiz (sav) ve sahabeyi, kurulan her tuzak ve oyundan her defasında galip çıkararak, hepsine göstermiştir.

İyilik ve iyiliğe özenmek manevi kazanç üzerine kuruluyken kötülük ve kötülüğe özenmenin görünürdeki maddi manevi kazançları insanların bir kısmını adeta hipnoz eder. Çünkü kötülükte alınan maddi karşılık hemen somut olarak görülür. Kişi bir anda ünlü yapılır, maddi menfaat sağlar, bir konum edinir. Hepsinden kötüsü de "kötü olarak bilinmenin" zayıf insanlar üzerindeki caydırıcı ve korkutucu gücünün şeytani bir zevki vardır. Kibirli, katı, kötü söz ve alaycı tavırla insanları rahatsız eden, sevgisiz ve acımasız insanlara karşı duyulan korkudan kaynaklanan suni saygı çirkin bir itibar oluşturur. Bu çirkin itibarın özendirici etkisiyle de kötülük olağanlaştırılır.

Basit Menfaatler İçin Zalimliği Destekleyenler

Kötüye özenme ve kötüye hayranlık dünyanın birçok ülkesinde yaygındır. Kötülüğe özenmenin temelinde ise kötülerin sağladığı menfaatin, kişiliği zayıf insanlar üzerinde cezbedici bir etki uyandırması vardır. Kötülükten menfaat elde edilebileceğini görmek birçok kişiyi büyük bir şevk ve heyecanla kötülük yarışına sokar.

Örneğin iftira atmak, yalan söyleyerek bir insanı karalamak ve suçlamak, bunun neticesinde de o insanın ve ailesinin mağdur olmasına sebep olmak, normal koşullar altında hiçbir akıl ve vicdan sahibi insanın asla kendisine yakıştırmayacağı bir ahlak ve karakter bozukluğudur. Dünyanın her yerinde tüm insanlar iftiranın çirkinliği konusunda hemfikirdir. Ne var ki basın ve sosyal medyaya bakıldığında, iftira attığı, yalan söylediği açıkça görülen bazı insanların birçok kesim tarafından hiç

ayıplanmadığı, tam tersi söylediği yalanların coşkuyla manşetlere taşındığı görülür. Samimi kanaatleri sorulduğunda söylenenlere inanmadığını söylemelerine rağmen bu karalamaları yayarlar. İftira, şaşırtıcı bir şekilde rağbet görür. Garip ve şaşırtıcı bir heyecanla saatlerce bu iftiralar üzerine konuşulur, hatta bazıları kendilerini kaybedip coşkuyla yalana yalan katmaya başlar.

“Bu alenen yalan, mantıksızlığı her yönden aşikar” denilmesi, iftira atanın kınanması ve ayıplanması beklenirken ittifakla bu sistem ayakta tutulur. Üstelik bu ittifak, birbirinden bambaşka hayatlar yaşayan, çok farklı inançlara sahip, hatta birbirine taban tabana zıt insanları dahi bir araya getirir. Çünkü insanları ezerek, zalimlik yaparak ve zalimliği destekleyerek “ün, imkan, konum, çevre, maddi kazanç” elde edilmektedir ve kimse de menfaat edindiği bu düzenin bozulmasını istemez. Bu düzenin bir şekilde menfaat sağladığının görülmesi, diğer insanları da çarkın bir parçası olmaya teşvik eder. Sonuç olarak kötülüğün hızla yayıldığı ve desteklendiği bir yapı oluşur.

Oysa Allah Kuran’da kötü zanda bulunmayı, insanların kusurunu aramayı ve iftirayı haram kılmıştır:

Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme. Çünkü kulak, göz ve gönül; bunların hepsi ondan sorumludur. (İsra Suresi, 36)

O durumu dillerinizle aktarıyor, hakkında bilginiz olmayan şeyi ağızlarınızla söylüyor ve bunu önemsiz bir iş sanıyordunuz. Oysa bu, Allah katında çok büyük bir günahdır. (Nur Suresi, 15)

Onu işittiğiniz zaman, erkek mü’minler ile kadın mü’minlerin kendi nefisleri adına hayırlı bir zanda bulunup: “Bu, açıkça uydurulmuş bir iftiradır’ demeleri gerekmez miydi?” (Nur Suresi, 16)

Şüphesiz, namus sahibi, bir şeyden habersiz, mü’min kadınlara (zina) isnadında bulunanlar (iftira atanlar), dünyada ve ahirette lanetlenmişlerdir. Ve onlar için büyük bir azap vardır. (Nur Suresi, 23)

Ey iman edenler, zannın çoğundan kaçının; çünkü zannın bir kısmı günahdır. Kusur aramayın, birbirinizin gıybetini yapmayın. Sizden biriniz, ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte, bundan tiksindiniz. Allah’tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, tövbeleri kabul edendir, esirgeyendir. (Hucurat Suresi, 12)

Kötülük üzerine kurulu yapıyı ayakta tutan temel unsurlardan biri ise kötüler arasındaki yardımlaşma ve dayanışmadır. İftiracı, yalancı, ikiyüzlü, menfaatperest kişiler birbirlerini görür görmez tanır, anlar ve bir şekilde mutlaka desteklerler. Normal şartlar altında yan yana dahi gelmeyecek kişiler bir kötülük söz konusu olduğunda, örneğin masum insanlar iftirayla karalanmak istendiğinde, toplumu galeyana getirerek kargaşa çıkarılması amaçlandığında veya haksızlık ve

zulüm üzerinden menfaat sağlanması planlandığında bir anda aynı safta birleşirler. Oysa Allah insanların kötülük, düşmanlık, fitne ve kargaşa için birbiriyle yardımlaşmalarını yasaklamış, sadece iyilik ve güzel ahlak konusunda dayanışma ve yardımlaşma içinde olmalarını emretmiştir:

...İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerinde yardımlaşmayın. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz, Allah'ın cezalandırması şiddetlidir. (Maide Suresi, 2)

Zengin ve güçlü gördükleri kişilerin gaddar, acımasız ve zalim olmaları ise çoğu zaman bazı kişiler üzerinde garip bir şekilde daha da büyüleyici bir etki yapar. Çünkü din ahlakından uzak toplumlarda zalimlik bir nevi güç gösterisidir. Zalimlik ve gaddarlık gücün doruk noktası olarak algılanır. Bu güçten faydalanmanın yolu da zalimliğin destekçisi ve parçası olmaktır. Kişiliği zayıf olanlar, kendilerini güç ve kuvvet sahibi olarak gördükleri kişilere beğendirebilmek için “zalimliğin desteklenmesinde” yarışa girerler. En şaşırtıcı olan da bir süre sonra bu durumun toplumun bazı kesimlerinde son derece olağan görülmesi ve adeta toplumsal bir cinnete dönüşebilmesidir.

Aslında savaşlar bu çarpık zihniyetin en çarpıcı örneklerinin gözlemlendiği durumlardır. Bir gün önce komşuluk ilişkileri içinde dostane bir yaşam süren kitleler, toplumsal bir histeriyle kısa süre içinde birbirini acımasızca katleden canilere dönüşürler.

Roma'nın yakılıp yıkılması,

İstanbul'un Haçlılar tarafından talan edilmesi,

Pers medeniyetinin acımasızca yok edilmesi,

Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında milyonlarca insanın yıllar boyunca birbirini gözü dönmüşçesine katletmesi,

Musevilerin, Katoliklerin ve Romanların fırınlarda yakılması, kadınların ve çocukların toplama kamplarında insanlıktan çıkacak hale getirilmesi,

Bosna Savaşı'nda yüzyıllar boyunca bir arada yaşamış insanların tecavüz ve katliam makinelerine dönüşmesi,

Sovyet Rusya'sında ve Mao dönemi Çin'de insanların olabilecek en aşağılayıcı şekillerde yaşamaya mahkum edilip idamların meydanlarda adeta bir gösteriye dönüştürülebilmesi,

Dünyanın dört bir yanında toplu katliamların ve işkencenin bu derece yaygınlaşması kötülüğe özenme zihniyetinin sebep olduğu dehşet verici sonuçlardan bazılarıdır.

Bazı insanların kötülüğe böylesine hevesli olması geçmiş kavimlerde de yaşanmış, Kuran'da tüm insanlara ibret olarak anlatılmış önemli bir konudur. Kuran'da Hz. Salih'in kavmine şöyle dediği bildirilmektedir:

Dedi ki: 'Ey kavmim, neden iyilikten önce kötülüğü çabuklaştırıyorsunuz? Allah'tan bağışlanma dilemeniz gerekmez mi? Umulur ki esirgenirsiniz.' (Neml Suresi, 46)

Ayette de bildirildiği üzere din ahlakından uzak insanlar için kötülük "çabuk", yani kolay ve hevesle yapılan, iyilik ise zor veya güya gereksiz gibi gösterilip unutturulmaya çalışılan bir kavram olarak görülür. Bazı insanların iftira, yalan, zalimlik, gaddarlık, bencillik ve vefasızlık gibi kötülüklere hevesli olmaları öylesine yoğundur ki, kendi düşük akıllarınca peygamberleri dahi kötülüğe teşvik etmeye çalışırlar. Kuran'da Peygamberimiz (sav)'e müşriklerin bu dayatması şöyle bildirilmiştir:

Senden iyilikten önce kötülüğü çabuklaştırmanı istiyorlar; oysa onlardan önce nice örnek cezalandırmalar gelip-geçmiştir. Şüphesiz senin Rabbin, zulümlerine karşılık insanlar için bağışlama sahibidir ve şüphesiz senin Rabbin, cezalandırması şiddetli olanıdır. (Rad Suresi, 6)

Güce Duyulan Hayranlık

İnsanların bir kısmı sadece bir eğitim yeri olarak yaratılmış olan dünya hayatını esas alır ve tüm kriterlerini, ahlaklarını ve yaşantılarını sanki ebedi olarak burada kalacaklarmış gibi dünyaya göre belirler. Bu insanlar kendilerince "somut" olarak gördükleri gücü önemser ve ona değer verirler. Yedikleri meyvede, aldıkları nefeste, çevrelerini saran atomda ve her bir hücrelerinde müthiş hayranlık uyandıran Allah'ın aklını, sanatını, ilmini, gücünü ve kudretini göremezler. Görebildikleri tek şey çevrelerindeki araba, villa, yazlık, kıyafet, lüks restoran ve kendilerince gösterişli hayatlardır. Hayran oldukları lüksün, zenginliğin ve ihtişamın Allah'ın sanatı olduğunu düşünemezler. -Haşa- Allah'ı değil Allah'ın emanet olarak bu nimetleri verdiği kişileri gözlerinde büyütürler.

İnsanların bir kısmında var olan bu gaflet hali neticesinde, zenginliğe ve güce karşı cahilce, körü körüne ve tutkulu bir hayranlık oluşur. Kuran'da Karun kıssasında, Allah'ın Karun'un zenginliği karşısında adeta büyülenen, malın, mülkün, zenginliğin, gücün ve kudretin tek sahibinin Allah olduğunu unutarak gaflete düşen insanların ruh halini detaylı olarak anlattığı görülmektedir:

Gerçek şu ki, Karun, Musa'nın kavmindendi, ancak onlara karşı azgınlıktı. Biz ona öyle hazineler vermiştik ki, anahtarları güçlü-kuvvetli bir topluluğa bile ağır geliyordu. Hani kavmi ona demişti ki: "Şımarma, çünkü Allah, şımaranları sevmez. Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi sen de ihsan et ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Şüphesiz Allah, bozgunculuk çıkaranları sevmez. Dedi ki: "Bu, bende olan bir ilim

dolayısıyla bana verilmiştir.” O bilmiyor muydu ki Allah, gerçekten kendisinden önceki nesillerden kuvvet bakımından ondan daha güçlü ve insan sayısı bakımından daha çok olanları yıkıma uğratmıştır. Suçlu-günahkarlardan kendi günahları sorulmaz. (Kasas Suresi 76-78)

Ayetlerde bildirildiği üzere Karun’un mal ve mülkünün sadece anahtarlarının taşınması dahi güçlü bir topluluk gerektirmektedir. Allah ayetlerde bu zenginliği anlatırken, din ahlakından uzak insanların psikolojilerine ve bozuk mantık örgülerine dair çok önemli bilgiler vermiştir:

Allah’ın insanlara mal ve mülkle ikramda bulunması onların şükretmesi, iyilik yapması ve ahiret için çaba göstermesi içindir. Bazı insanlar ise verenin Allah olduğunu unutarak, tek bir hücrelerine dahi malik değilken, mülkün ve zenginliğin sahibinin kendileri olduğunu sanarak şımarıklık duygusuna kapılırlar.

Bu şımarıklık neticesinde, zenginliğin kendilerine hak ettikleri için verildiği ya da onu kendi çabalarıyla elde ettikleri yanılgısı gelişir.

Allah’ın sonsuz ve azametli güç ve zenginliğinin sadece ufak bir tecellisini görüyor olmalarına rağmen, bunu kendilerine ait bitmez tükenmez, sarsılmaz ve yıkılmaz bir güç zannederler.

Bu gaflet ve şımarıklık hali bazı insanlarda ise gaddar, bencil, acımasız bir ruh hali gelişmesine ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmalarına sebep olur. Bozgunculuk illa savaş, işkence veya kan dökmek anlamına gelmez. Allah’ın dini için hizmet etmekten uzaklaşmak, iyiliği, hakkı, sabrı ve merhameti yaymak için çaba harcamak yerine hayatın günlük akışı içinde günü tamamlamakla yetinmek de bir nevi zulümdür ve zulme katkıda bulunmaktır. Zira en imkanı olmayan insanın dahi çevresine Allah’ın dinini anlatmak, güzelliğe ve sevgiye çağırmak için mutlaka bir imkanı vardır.

Karun’un bu şımarık ve gafil halini gördüklerinde insanların bu halden ibret almaları gerekirken, bazıları şaşırtıcı bir cehaletle Karun’a hayranlık duymuş ve onun yerinde olmayı istemişlerdir:

Böylelikle kendi ihtişamlı süsü içinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını istemekte olanlar dedi ki: ‘Keşke Karun’a verilenin bir benzeri bizim de olsaydı. Şüphesiz o, büyük bir pay sahibidir.’ (Kasas Suresi, 79)

İman edenlerin temiz aklı, üstün ahlakı ve imani iradeleri ise tarih boyunca tüm insanlar için çok güzel bir örnek olmuştur:

Kendilerine ilim verilenler ise dedi ki: “Yazıklar olsun size, Allah’ın sevabı, iman eden ve salih amellerde bulunan kimse için daha hayırlıdır. Buna ise sabredenlerden başkası ulaştırılmaz.” (Kasas Suresi 80)

Müminler bir insana baktıklarında o kişinin Allah'a olan saygısını, sevgisini, ahlakını ve imanını görür, bunlardan etkilenirler. Allah'ın muhteşem sanatını, büyüklüğünü ve kudretini anlayamayan bir insanın malının ve mülkünün hiçbir değeri yoktur; dolayısıyla iman edenler üzerinde herhangi bir etkisi de olmaz. Allah, malına mülküne güvenerek kötülük yapanların ibretlik sonunu ve bu insanlara hayranlık duyanların düştüğü durumu ise şöyle bildirmiştir:

Sonunda onu da, sarayını da yerin dibine geçirdik. Böylece Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı. Ve o, kendi kendine yardım edebileceklerden de değildi.

Dün onun yerinde olmayı dileyenler, sabahladıklarında: “Vay, demek ki Allah, kullarından dilediğinin rızkını genişletip-yaymakta ve kısıp-daraltmaktadır. Eğer Allah, bize lütfetmemiş olsaydı, bizi de şüphesiz batırırdı. Vay, demek ki gerçekten inkâr edenler felah bulamaz” demeye başladılar. (Kasas Suresi 81-82)

Deccaliyet Güç Menfaat Ve Zorbalıkla Kitleleri Etki Altına Almaya Çalışır

İçinde bulunduğumuz ahir zamanda menfaat ve zorbalıkla kitleleri etkisi altına almanın en şiddetli hali deccaliyette görülür. Peygamberimiz (sav) hadislerinde, deccalin yanında “ekmekten dağlar” bulunduğunu, yani mal, mülk, makam ve mevki gibi maddi imkanlar sağlayarak insanları kendisine bağladığını bildirmiştir. Ahir zamanda insanların büyük bir çoğunluğu deccaliyetin kendilerine sağladığı imkanlara tamah edecek, sırf bu imkanları kaybetmemek için onun istediği kötülükleri büyük bir hevesle yerine getireceklerdir.

Muğire b. Şûbe (ra) şöyle anlatmıştır:

Resulullah'a (sav) deccal hakkında benim sorduğum kadar kimse soru sormadı. Bana: 'Onun sana ne zararı var?' buyurdu. Ben: 'Ey Allah'ın Resûlü! Onun (deccalin) yanında ekmekten dağlar ve sudan nehirler bulunacağını söylüyorlar' dedim. Bunun üzerine Resûlullah (sav): 'O, Allah Katında bundan daha değersizdir (Allah'ın, onun bu tür imkanlarla müminlerin imanını sınamasına müsaade etmesi, deccale değer verdiğinden değildir)' buyurdu. (Sahihi Müslim, Fiten 112, Hadis No: 2933)

Peygamberimiz (sav)'in deccalle ilgili verdiği bir diğer önemli bilgi de deccalin insanlara cennetmiş gibi sunduğu tüm imkanların aslında bir nevi cehennem olduğudur. Deccal, sunduğu bu maddi imkanlarla insanları sonsuz hayattaki gerçek cehenneme sürüklemektedir:

Size deccal hakkında hiçbir peygamberin kavmine söylemediği bir şeyi haber vereyim mi? Şüphesiz o tek gözlüdür. O, yanında cennet ve cehennem benzeri şeylerle gelecektir. Onun cennet dediği şey (gerçekte) ateş/cehennemdir. Nuh'un kavmini uyardığı gibi ben de sizi onunla uyarıyorum. (Sahih-i Buhari, Enbiya 50, Hadis No: 3450)

Bediüzzaman Hazretleri de ahir zamanda deccalin teknolojiyi, medyayı, baskı ve dayatmayı kullanarak insanların hırs ve gelecek korkusu duygularını tahrik edeceğini, şefkat, merhamet ve sevgi duygularını ortadan kaldırarak kitleleri etkisi altına alacağını anlatmıştır. Deccaliyeti zahiren güçlü kılan unsur; alabildiğine baskı, zulüm, şiddet ve korku ortamı oluşturmastır. İnancı ve ahlakı zayıf olan kimseler, deccali karşı durulamaz özel bir güç sanarak ona tabi olacaklar, “Bu kadar güçlü olduğuna göre üstün gelecek olan odur” veya “Buna karşı durulamaz, yanında yer alıp ezilmekten kurtulmalıyım” mantığıyla hareket edeceklerdir.

Her iki Deccal, âzamî bir istibdat ve âzamî bir zulüm ve âzamî bir şiddet ve dehşetle hareket ettiklerinden, âzamî bir iktidar görünür...” (Şualar, 5. Şua, Sf 730)

Ve İslâm Deccalı olan “Süfyan” dahi, şeriat-ı Muhammediyenin (a.s.m.) ebedî bir kısım ahkâmını nefis ve şeytanın desiseleriyle kaldırmaya çalışarak, hayat-ı beşeriyenin maddî ve mânevî rabitalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakarak hürmet ve merhamet gibi nuranî zincirleri çözer, hevesat-ı müteaffine (insanın ruhunu ve ahlakını zedeleyen nefsi arzular) bataklığında birbirine saldırmak için cibrî (zorla) bir serbestiyet ve ayn-ı istibdat (baskı ve dayatmanın ta kendisi olan) bir hürriyet vermek ile dehşetli bir anarşistliğe meydan açar ki, o vakit o insanlar gayet şiddetli bir istibdattan başka zapt altına alınamaz. (Şualar, 5. Şua, Sf 728)

Bediüzzaman Hazretleri, Mektubat isimli eserinin Hücumat-ı Sitte bölümünde ise bazı insanların Allah’ın sonsuz gücünü unutarak, zalimlerin dayatmalarından amansızca korkmalarını, bu korkunun da onları hızla kötülüğe sevk ettiğini şöyle ifade eder:

Hatta, bir sinek beni ısırmasın diyerek, yılanın ağzına girer.

Bediüzzaman bu sözüyle insandaki korku damarının nasıl yanlış yönlendirilebileceğini açıklar. Kötü niyetli güçlerin ve propagandanın, insanların küçük evhamlarını tetikleyerek onları büyük bir uçuşuma sürüklediğini söyler. Korkak kimseler, sırf “başlarına ufak bir dert gelmesin, laf olmasın, keyfi bozulmasın” diye zalimlerin veya deccal zihniyetinin tahakkümüne teslim olurlar. Küçük ve önemsiz bir zarardan korkup kaçarken, kendilerini çok daha büyük bir felaketin tam ortasında bulurlar.

Güç Sahibine Kendini Beğendirme Yarışı

Hiz. Musa’nın Firavun’a karşı verdiği mücadelenin anlatıldığı Kuran ayetlerinde, Firavun’un Hiz. Musa’ya karşı insanlar toplarken onlara çeşitli maddi imkanlar sunduğu bildirilmiştir. Firavun, sihirbazlara Hiz. Musa’yı yenilgiye uğratmaları durumunda “kendisine yakın kılınanlardan olacaklarını” vaat etmiştir.

Sihirbazlar Firavun'a geldiklerinde: 'Eğer biz galip gelirsek, herhalde bize bir mükafat var, değil mi?' dediler.

'Evet' dedi. '(Üstelik) Siz gerçekten yakın kılınanlardan olacaksınız.'" (Araf Suresi, 113-114)

Güç sahibi ve muktedir olarak gördükleri kişinin yakın çevresinde olabilmek, bazı insanlar için öylesine güçlü bir arzudur ki buna ulaşmak için masum ve mazlum olana zulmedilmesini desteklemekten hiç çekinmezler. Hatta "yakın kılınanlardan olmak" için halk arasında "kraldan daha kralcı" diye bilinen anlayışla; zalimden daha zalim, gaddardan daha gaddar, acımasızdan daha acımasız olurlar. Böylece özendikleri zalimin takdirini kazanmaya çalışır ve onun kural tanımazlığını kopyalarlar.

Nitekim bazı Ortadoğu ülkelerinde gençler arasında silahlanma ve mafyalaşmanın hızla yayılıyor olmasının sebeplerinden biri de budur. Türkiye'de son yıllarda "yeni nesil mafya" olarak nitelenen grupların yaygınlaşmasında benzer bir durum söz konusudur. Maddi durumu yetersiz ve eğitim seviyesi düşük gençler, lüks arabalar, hareketli gece hayatı ve marka kıyafetler gibi kendilerince zenginlik ölçüsü olan değerlere hızla ulaşmaları vaat edilerek silahlı saldırı eylemlerinde kullanılır hale gelmiştir. Sırf güç sahibi olarak gördükleri kişilerin koruması altında olabilmek için rahatlıkla cinayet işleyen, bu cinayet karşılığında kendisine sağlanan maddi imkanlarla da sosyal medyada kendince sükse yapan gençlerin sayısındaki artış dikkat çekici boyutlara ulaşmıştır.

Mümin Menfaatlerine Ters Düşse Bile Her Zaman Haktan Yana Olur

Allah'ın sonsuz güç ve kudretinden, nefes kesen sanatından, ilahi aklından, sınırsız sevgisinden ve rahmetinden gafil olan insanlar her şeyi dünyadan ibaret sanıp akıl almaz bir hırsla kötülükte yarışırken, müminler hayırlarda yarışır ve sadece takva ile kuşanmayı amaçlarlar.

Herkesin (yöneldiği) bir kıblesi vardır. Öyleyse hayırlarda yarışınız. Nerede olursanız olun, Allah sizleri bir araya getirecektir. Şüphesiz Allah, her şeye güç yetirendir. (Bakara Suresi, 148)

Onlar, Allah'a ve ahiret gününe iman ederler, iyiliği emrederler, kötülükten sakındırırlar ve hayırlarda yarışırlar. İşte onlar, salih olanlardandır. (Al-i İmran Suresi, 114)

... Siz hayır namına ne yaparsanız, Allah onu bilir. Azıqlanın, şüphesiz azığının en hayırlısı takvadır. Ey temiz akıl sahipleri, Benden korkup-sakının. (Bakara Suresi, 197)

Müminlerin bu yüksek ahlaklarının en önemli göstergelerinden biri menfaatlerine ters düşen durumlarla karşılaştıklarında bile Allah'ın sevgisinden, merhametinden, adaletinden ve hikmetinden emin olmalarıdır.

Bazı insanlar ise menfaatlerine ters düşen en ufak bir olay yaşandığında, çok ciddi bir kayıp söz konusu olmasa dahi hemen Allah'a şüphe ile yaklaşırlar. Çok istediği bir okulu kazanamamak veya tam evleneceği zaman bir kaza geçirmek gibi sıradan konularda dahi hemen olumsuz düşüncelere kapılırlar. Büyük bir hastalığa yakalanmaları, sevdikleri birinin vefat etmesi, mallarının veya mülklerinin zarar görmesi, bir anda tüm malvarlıklarını kaybetmeleri, sakat kalmaları veya haksız yere hapse atılmaları gibi durumlarda ise hemen Allah'ı bırakırlar.

Halbuki Allah'ın varlığı kesin ve şüphesizdir. Kişinin hastalanması, malının mülkünün yok olması, evladını ya da annesini babasını kaybetmesi, hapse düşmesi; Allah'ın var olduğu, her şeyin hakimi olduğu, sonsuz güç, kudret ve azamet sahibi olduğu, tüm kullarının O'na döneceği gerçeğini değiştirmez. Allah sonsuz güzel ve sevgi dolu bir akılla kişiyi eğitmekte, ruhunu kendisine tanıtmakta ve onu ahirete hazırlamaktadır. Bu eğitimin en kaliteli, en güzel ve en kazançlı olanı; kişinin menfaatleriyle çatışan zorluklarla karşılaştığı zamanlardır. Mümin, tam olarak bu gerçeğin şuurunda olan ve bunun sevincini yaşayan insandır.

Müminin, sadece maddi imkanlarını kaybetme riski değil, canı dahi tehlikede olsa asla Allah'a olan güveni ve teslimiyeti sarsılmaz. En amansız hastalıklara yakalansa, çok ağır fiziksel kayıplara uğrasa, kolu bacağı kopsa, hatta yeryüzünde hiçbir şeyi kalmasa bile asla Allah'ı bırakmaz.

Şüphesiz: 'Bizim Rabbimiz Allah'tır' deyip sonra doğru bir istikamet tutturanlar (yönelenler) var ya, onların üzerine melekler iner (ve derler ki:) 'Korkmayın ve hüzne kapılmayın, size vaad olunan cennetle müjdelenin. (Fussilet Suresi, 30)

Allah, müminlerin bu güzel ahlakını hem dünyada hem de ahirette ödüllendirir. Onları dünyada da ahirette de her türlü korku, hüznü ve üzüntüden korur. Hayatlarındaki her şey zahiren tersine dönse, yer yerinden oynasa ve en umulmadık şeyler yaşansa dahi Allah'ın sevgisine güvenen, gücüne ve kudretine inanan müminler için her koşulda güzellik, bolluk, iyilik, sevinç ve rahmet vardır:

Onlar, kendilerine insanlar: 'İnsanlar size karşı toplandılar, artık onlardan korkun' dedikleri halde imanları artanlar ve: 'Allah bize yeter, O ne güzel vekildir' diyenlerdir. Bundan dolayı onlar, kendilerine hiçbir kötülük dokunmaksızın Allah'tan bir nimet ve fazl (bolluk) ile geri döndüler. Onlar Allah'ın rızasına uydular. Allah, büyük fazl sahibidir. (Al-i İmran Suresi, 173-174)

Andolsun, biz sizi korkudan, açlıktan ve bir şeylerden; mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele. Onlara bir musibet isabet ettiği zaman derler ki: ‘Biz Allah’a ait (kulları)ız ve şüphesiz O’na dönücüleriz. Rabblerinden bağışlanma ve rahmet bunların üzerinedir ve hidayete erenler de bunlardır. (Bakara Suresi, 155-157)

<https://www.harunyahya.info/makaleler/kotuye-hayranlik-manevi-bir-yikimdir>